

Winther: Til det, som den ærede sidste Taler (S. A. Hansen) har fremsat angaaende Forslaget under Nr. 72, skal jeg endnu tilføie et Par Bemærkninger. Der er blevet anført mod dette Forslag fra den høitærede Justitsministers Side, at Rigsdagen ikke er en Person, men at derimod de andre Straffebestemmelser, som jeg før anførte, gaae ud paa at beskytte Personer imod Forhaanelser. Jeg kan nu ikke see, at den Omstændighed, at det, hvorom her er Tale, er en Corporation, som har en saa stor Indflydelse i Landet, og staaer som den ene Halvdeel af den souveraine lovgivende Magt, og ikke en enkelt Person, skulde kunne begrunde en Velvillie hos Regjeringen til at udsætte denne Corporation for Forhaanelser. Der er dernæst blevet anført, at Rigsdagen ikke var uansvarlig for Folket, men at derimod Kongen var uansvarlig, og at det derfor heller ikke kunde støtte min Paastand at anføre den Parabel, at der som Følge heraf ogsaa skulde være Straffebestemmelser for Forhaanelser mod Rigsdagen ligesaavel som for Forhaanelser imod Kongen. Med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at i § 47 i Grundloven staaer der, at Rigsdagen er „ufrænkelig.“ Det, der her skal haandhæves, er ikke Rigsdagens Uansvarlighed, men dens Ufrænkelse. Vi ville ikke have, at det skal tillades enkelte Mænd at kaste Forhaanelser paa en høi eller en af de høieste Myndigheder i Landet, og navnlig skal den, naar den har sine Rettigheder i Genhold til Grundloven, endnu mindre kunne kræntes. Jeg er derfor i min gode Ret, naar jeg har været med til at stille dette Forslag, og naar Regjeringen har troet at kunne oversee denne Grundlovsbestemmelse, saa beklager jeg det; jeg har aldeles ikke taget et saa underordnet Hensyn som det, at man burde stamme sig for at foreslaae en Grundlovsbestemmelse opretholdt. Men jeg vil hertil føie en Omstændighed. Vi ere i denne Tid ifærd med i vort Land at vedtage en Grundlov, som gaaer ud paa at gjøre Forandringer i Valgretten. Der er fremkommet to forskjellige Afdelinger af den lovgivende Magt, af hvilke den ene fremgaaer af et heelt forskjelligt Valgsystem i Modsetning til den anden. Nu vil jeg spørge: Troer man ikke, at Forhaanelser mod een af disse Afdelinger af den

lovgivende Magt kunne bruges til at undergrave den hos Folket? Jeg vil spørge: Er det ikke netop det, der er tidligere sleet. Man har sagt om Folkethinget, at det var uærdigt... (Slemmer: Men Rigsraadet da!) Nei, om Rigsdagens Folkething har man udtalt i et stort Blad, som udgives her i Byen, at det var sammensat paa en saadan Maade, at det ikke var en værdig Repræsentation for Folket. Det er en Sandhed, og jeg skal læse det op ved tredie Behandling, hvis det bestrides, og hvis den ærede Formand tillader det. Jeg vil altsaa spørge: Er der noget Urimeligt i, at denne Forsamling her søger at værges imod en saadan Undergravelse af dens eget Grundlag hos Folket? Det er en af de Grunde, hvorfor jeg har været med at stille dette Forslag, at jeg har villet henlede Folkethingets Opmærksomhed paa den Fare, som truer Rigsdagen, og som truer den dobbelt, naar vi have en Regjering, som ikke vil værne om Rigsdagens Ufrænkelse med Hensyn til dette Punkt. Det er netop denne Bemærkning af den høitærede Justitsminister, som har bevæget mig til atter at begjære Ordet, som jeg iøvrigt ikke skal benytte længere, da det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) efter min Mening fyldestgjørende har imødegaaet, hvad der iøvrigt er fremkommet.

Sicherung: Hvad dette sidste Punkt angaaer, har i grunden den høitærede Justitsminister, da han havde Ordet, omtalt den Wei, som man skulde være slaaet ind paa, den nemlig, at Rigsdagen haandhævede i disse Sager sin egen Myndighed; det er den naturlige Wei at gaae, og den, som Erfaringen har viist at være den rette, men da man ikke er slaaet ind paa denne Wei, og da det forekommer mig, at der her kan trænges til en Sikkring, og det ingen Fare indeholder, er det vist bedre at stemme for den nye Paragraph end at forkaste den.— Hvad § 120 angaaer, da har Støtten for mit Forslag hovedsagelig hvilet derpaa, at man i samme Paragraph straffer Rævningen og Embedsmanden paa forskjellig Maade, Rævningen med Forbedringshunsarbejde eller Fængsel, og Embedsmanden kun med Embedsfortabelse. Embedsfortabelse er i Virkeligheden ingen